LYNN PAINTER

HÄRRA VALE NUMBER

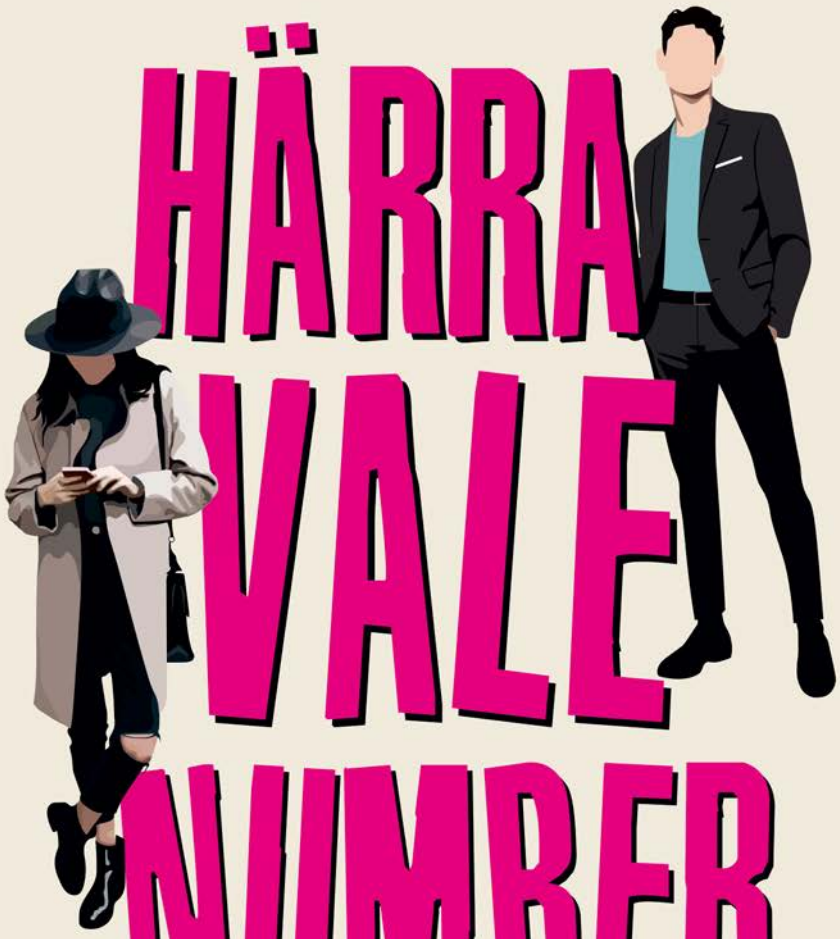

ÜKS VALEÜHENDUS VÕIB JUHATADA
UNISTUSTE MEHENI

Originaali tiitel:
Lynn Painter
Mr. Wrong Number
2022

Kõik õigused käesolevale väljaandele on seadusega kaitstud. Kogu raamatut või ükskõik millist osa sellest ei ole lubatud reprodutseerida, paljundada ega levitada ükskõik millisel viisil või milliseks otstarbeks ilma autoriõiguse valdaja kirjaliku loata.

Tegemist on kirjandusteosega. Nimed, tegelased, kohad ja juhtumid on kas autori ettekujutuse vili või on neid kasutatud ilukirjanduslikult, kusjuures igasugune sarnasus tegelike – nii surnud kui elusate – isikute, äride, sündmuste ja kohtadega on juhuslik.

Tõlkinud Piret Baumann
Toimetanud Anneli Sihvart
Korrektuuri lugenud Inna Viires
Kaane kujundanud Reet Helm

Copyright © 2022 by Lynn Painter
All rights reserved including the right of reproduction in whole or in part in any form.
This edition published by arrangement with Berkley, an imprint of Penguin Publishing Group, a division of Penguin Random House LLC
© Tõlge eesti keelde ja eestikeelne väljaanne. Kirjastus ERSEN, 2024.

D05439224
ISBN 978-9916-31-384-8

Kõik kirjastuse ERSEN raamatud ja e-raamatud on saadaval veebipoest
www.ersen.ee

Kevinile

Armastan sind täna veelgi rohkem kui tol päeval, mil sa mind oma sõrmest koopiamasinaga pildi tegemise ja rumala häälega rääkimisega võlusid. Rohkemgi kui tookord, mil sa mu jalgadele astusid, et ma sinu juurest ära ei saaks joosta. Isegi rohkem, ma arvan, kui toona, mil mu soengut Axl Rose'i omaga võrdlesid.

Pärast viit last ja sadu lihapalle oled ikka sina see, kes mind naerust rõkkama paneb. Ma jumaldan sind!

Olivia

See algas õhtul pärast seda, kui ma oma maja maha põletasin.

Istusin oma venna köögis peene graniidist köögisaare peal, kugistasin otse pakist venna soolakringleid ja kulistasin samal ajal süsteemselt alla külmkapis olnud pilsnerit. Aga ei, ma ei olnud alkoholiga kimpus. Ma olin *eluga* kimpus. Täpsemalt: kogu mu elu oli tuksis; ja et mul oleks võimalustki tuleviku jaoks mingi plaan koostada, oli mul hädasti vaja esmalt vajuda koomalaadsesse unne.

Jack oli (pärast pikka pinnimist) lubanud, et võin kuu aega tema juures elada – sellest peaks piisama, et töö ja oma korter leida – juhul, kui luban eeskujulikult käituda ja tema korterikaaslasele mitte jalgu jääda. Nad mõlemad paistsid küll veidi liiga vanad, et ikka veel korterikaaslasega elada, kui minu arvamust küsida, aga mul polnud õigust kohut mõista.

Suur vend oli mind emmanud, mulle võtme jätnud ning lahkunud, sest eelistas minna Billy baari, kus kanakoib oli parajasti kampaaniakorras vaid viiskümmend senti. Nii et olin üksi kodus ja lõugasin tema Alexa mängitava Adele'i saatel nutta. See oli juba niigi piisav enesehaletsusmuusika, kuid kui Adele hakkas soiguma tulest, mis lõi lõkkele tema südames, pidin mõtlema tulele, mis süttis minu korteris, ja mind ei olnud enam võimalik peatada.

Töinasin täiega, kui telefon surises ja mu emotsionaalse kokkuvarisemise peatas. Sõnum tundmatult numbrilt:

Kirjelda, mis sul praegu seljas on.

Perversne valeühendus? Pühkisin nina ja tippisin: Sinu ema pulmakleit ja tema lemmikud pepuvahepüksid.

Ei kulunud viit sekunditki, kui sain vastuse härra Valelt Numbrilt: Eh? Mida?

Vastasin: Ausalt, musi, ma arvasin, et see erutab sind.

Härra Vale Number: „Musi"? Mida põrgut?

Selle peale pidin tõepoolest naerma norsatama. Mõelda vaid, mingile tüübile julgetakse sõnumi teel ära öelda! Oli tõeliselt imelik, et see „musi" ta komistuskiviks sai, mitte see kohutav vihje Oidipuse-ihupesule, kuid tema alustas selle kulunud „mis sul seljas on" jutuga, nii et tema kaitseks polnud midagi öelda.

Saatsin sõnumi: Kas sulle meeldiks midagi vähem emmelikku?

Härra Vale Number: Oh ei! See kõlab tõeliselt erutavalt. Kas sulle sobib, kui ma lühikestes kargopükstes, sokkides, sandaalides ja su isa suspedes olen?

See pani mind keset mu täielikku elukrahhi ja sellele järgnenud töinamishoogu naeratama.

Mina: Ma olen praegu nii erutunud. Palun ütle, et sosistad mulle panemise ajal isalikult lamedaid nalju kõrva!

Härra Vale Number: Jah, idiootlikud naljad ja ilmateade on täiega erutavad! Ja muide – „panemine" on kõige seksikam sõna, mida sa võisid selles lauses kasutada.

Mina: Nõus.

Härra Vale Number: Ma saatsin sõnumi valele numbrile, kas pole?

Mina: Õige!

Luksatasin – õlu hakkas lõpuks mõjuma – ja otsustasin tüübi rahule jätta. Saatsin sõnumi: kuid proovi ta ikka uuesti üles leida, sõbrake. Tõmba ta hoovi. ☺

Härra Vale Number: See on mu elu kõige kummalisem sõnumivahetus.
Mina: Sama siin. Palju edu ja head ööd!
Härra Vale Number: Tänan julgustuse eest! Ja head ööd sulle ka.

Kui õlu mu uniseks tegi, otsustasin duši alla minna – nägemist, suitsused juuksed – ja voodisse kerida. Otsisin oma märsist vahetusriideid, kuid siis meenus mulle – tõepoolest! – tulekahju. Mul olid ainult need riided, mis mu spordisaali kapi põhjas olid olnud, lisaks mõned suvalised omavahel sobimatud kehakatted, mis mitmetel pesupäevadel mu autoistme ette põrandale olid kukkunud. Leidsin Cookie Monsteri pildiga pidžaamasärgi, kuid avastasin, et mul pole ühtegi alumist otsa: ei pidžaamapükse ega teksasid, isegi mitte šortse – ainsad püksid, mida nüüd omasin, olid haisvad lühikesed spordipüksid, mis parajasti mu tagumikku ümbritsesid.

Kas pükste puudumine tähendas, et madalamale enam langeda ei saanud?

Õnneks oli mul puhast aluspesu: üks paar neoonkollaseid püksikuid, mille tagumikule oli kirjutatud „õgi rikkaid“, ja nimelt nende olemasolu minu elus hoidis mind rippumas rõduääre küljes, otse Absoluutse Põhja kohal.

Seisin pool tundi duši all, veidi vintis oleku tõttu lausa armunud nii vihma jäljendavasse dušiotsikusse kui ka Jacki korterikaaslase kallisse juuksepalsamisse. Kukutasin kogemata libeda plastpudeli käest, mistõttu selle pumbaga ots tuli küljest ja suur osa luksuslikku kreemi lõpetas niigi libedal dušipõrandal. Põlvitasin ja püüdsin võimalikult palju välja voolanud palsamist jälle

pudelisse toppida, et viimane siis jälle duširiiulile panna ja loota, et keegi ei märka, et midagi juhtunud oli.

Reedan ennetavalt: sellist asja märgatakse alati.

Kuid kaks tundi hiljem olin endiselt täiesti ärkvel, lamasin oma venna kontoritoa põrandal tema piuksuval vanal õhkmadratsil, jõllitasin läbi paistes silmade lage ja käisin mõttes uuesti ja uuesti läbi kõiki neid kohutavaid asjaolusid, mis olid viinud minu Chicagost põgenemiseni.

Vallandamine. Petmine. Lahkuminek. Tulekahju.

Ja siis ütlesin: „Põrgusse! See! Kõik!"

Tõusin, läksin sellesse laitmatult läikivasse kööki, avasin säravalt naeratava vuntsidega päikesega tekiilapudeli veel kilesse mässitud korgi ja valmistasin endale maailma suurima ööjoogi. Hommikul võib mul küll peavalu olla, aga vähemalt saan magada.

„Livvie! Su ema siin. Ma sain aru, et pidid täna külla tulema."

Avasin silmad – noh, ainult üks küll nõustus avanema – ja vaatasin telefoni, millest ema hääl mulle hüüdis. Kaheksa kolmkümmend? Ta oli ette kujutanud, et ma koidikul tema juurde ilmun? Jeerum, see naine oli nagu mingi sadistlik koerapiinajast sarimõrvar või midagi säärast.

Miks ma ometi vastu olin võtnud?

„Ma pidingi. Tähendab, tulengi. Mu äratuskell on kohe helisemas."

„Noh, ma arvasin, et tegeled täna töökoha otsimisega."

Adele hakkas jälle üle korteri lõugama – mida põrgut küll! –, mille peale ma hüüdsin: „Alexa, pane muusika kinni!"

Ema küsis: „Kellega sa räägid?"

„Mitte kellegagi." Muusika pröökas ikka veel. „Alexa, pane Adele vait!"

„Kas sul on sõbrad külas?"

„Jumal küll! Ei ole!" Lõpuks avanes ka mu teine silm ja ma tõusin istuli. Kogu mu otsmik suruti tohutu peavalu alla ja muusika jäi äkitselt vait. „Ma rääkisin Jacki muusikakeskusega."

Ema ohkas oma tavapärast miks-mu-tütar-nii-segane-on ohet. „Kas sa ei ole siis uut tööd otsimas?“

Palun tapke mind kohe! Vastasin tohutult kuiva suuga: „Olen küll. Tänu internetile võib seda asja ka keskpäeval alustada, ausalt, ema.“

„Ma ei mõista, mida sa räägid. Kas sa tuled siia või mitte?“

Hingasin sügavalt läbi nina sisse ja mulle meenus mu rõivaste probleem. Kuni ma oma pükse pesta ei saa, olen omadega tupikus. Nii et ütlesin: „Mitte kohe. Alles hiljem. Töökoha leidmine on minu esimene prioriteet, nii et tulen pärast seda läbi, kui mõned äpid alla olen laadinud.“

Ja pärast seda, kui olen leidnud paari pükse.

„Kas su vend on seal?“

„Pole aimugi.“

„Kuidas sa ei tea, kas ta seal on?“

„Sest ma olen ikka veel voodis ja uks on vahelt kinni.“

„Miks sa kinnise uksega magad? See külalistuba võib väga umbseks minna, kui sa ust ei ava.“

„Ei. Või. Olla.“ Ohkasin ja hõõrusin meelekohti. „Ronin hetke pärast voodist välja ja vaatan, kas ma näen su teisest soost võsukest. Ütlen talle, et ta sulle helistaks. Okei?“

„Oh, seda pole vaja. Tahtsin lihtsalt teada, kas ta on seal.“

„Ma pean nüüd minema.“

„Kas sa said selle raha juba oma kontole kantud?“

Surusin huuled kokku ja sulgesin silmad. Minu emast võib seda oodata. Ainus, mis ühele kahekümne viie aastasele hullem on kui oma vanematelt raha lunimine, sest oled vaid aurudel linna veerenud ja sul pole sentigi taskus, on ema, kes sellest lähemalt rääkida tahab. Ütlesin: „Jah, tegin selle eile õhtul veebis ära.“

Justkui mul oleks olnud muud valikut peale selle kohutava vanemliku annetuse vastu võtmise nii kiiresti kui inimlikult võimalik. Sest kui suits oli hajunud (otseses mõttes) ja oli selge, et hoonet, kus ma elasin, enam ei eksisteerinud, pidin kulutama selle vähese raha, mis mul üldse veel oli, ellujäämiseks olulistele asjadele nagu auto

õlivahetus, uued kummid ja suur hulk bensiini, mis mu Omahasse kui kodulinna tagasi tõi.

Tänu jumalale oli mu viimane palk järgmine nädal veel tulemas.

Ema ütles: „Kas tegid seda arvutiga?“

Krigistasin hambaid. „Jah.“

„Evie abikaasa ütles, et seda ei peaks *kunagi* tegema. Sama hästi võid raha lihtsalt häkkeritele üle anda.“

Mu pea tagus. „Kes on Evie?“

„Mu bridžipartner, see, kes Gretnas elab. Kas sa ei kuula mind üldse?“

„Ema,“ ütlesin, kaaludes samal ajal, kas võiksin väita, et olen tunnelisse sisenemas, et kõne lõpetada, „ma ei pea sinu bridžipartnerite nimesid meeles.“

„Noh, kullake, mul on ainult üks. See ei ole ju ometi nii raske.“ Ema kõlas sügavalt haavununa. „Sa pead arvutiga pangaasjade ajamise lõpetama. Mine käi korralikult telleri juures.“

Ohkasin. „Kas ma oleksin pidanud tagasi Chicagosse sõitma, et raha ise sisse kanda, ema?“

„Ära muutu nii nipsakaks. Ma üritan ainult abiks olla.“

Ohkasin jälle ja tõusin vaevaliselt üles madalalt-madalalt õhkmadratsilt, mis öösel iga liigutuse peale minu all lössi oli vajunud. „Ma tean ja ma palun vabandust. Mul on paar väga rasket päeva seljataga.“

„Ma tean, kullake. Aga tule hiljem läbi, eks?“

„Hästi.“ Läksin ukse juurde ja tõmbasin selle lahti. „Armastan sind, tšau!“

Panin telefoni lauale. Elutoa loomulik valgus ründas mu silmamune ja pani mind kissitama. Jumal küll, milline pohmelus! Kõikusin tasakaalu otsides, nagu siis, kui keha annab teada, et on auto juhtimiseks veel liiga joomane, ja koperdasin meeleheitlikult kohvi soovides Keurigi masina poole.

„No tere hommikust, päikseke!“

Tardusin hääle peale kohale ja mul tekkis kohe tahtmine oksendada.